

Sygn. akt V KK 456/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 października 2019 r.

sprawy **L.J.**

oskarżonego z art. 296a § 1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 22 lutego 2018 r., sygn. akt III K (...),

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżyciela
posiłkowego – Z. Sp. z o.o. w W..**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego – Z. sp. z o.o. w W. w kasacji
złożonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 lutego 2019 r., sygn. akt II
AKa (...), **zarzucił** rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

1. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 269 § 1 k.k., poprzez brak rozpoznania zarzutu opisanego w pkt. I apelacji,
2. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., poprzez niewłaściwe, niezasadne rozważenie zarzutu opisanego w pkt II.2 apelacji, będące konsekwencją braku rozpoznania zarzutu z punktu I apelacji,

3. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez niewłaściwe, powierzchowne rozpoznanie zarzutów z pkt II.1 apelacji, która to obraza mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Rejonowy w W. w pisemnej odpowiedzi na tę kasację (pismo z dnia 3 lipca 2019 r.), wywiódł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Z kolei obrońca oskarżonego L.J. w pisemnej odpowiedzi na tę kasację (pismo z dnia 9 lipca 2019 r.), wniósł o pozostawienie przyjętej kasacji bez rozpoznania, ewentualnie o oddalenie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

W tysiącach orzeczeń Sądu Najwyższego podkreślano, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 1996 IV KKN 361/96 „Gazeta Sądowa” 1997 nr 3, s. 7). To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa, przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy w której kasacja została wniesiona. Pamiętać też należy, że podstawy kasacji zostały ściśle określone w art. 523§1 k.p.k. Według tego przepisu kasacja strony może być wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia; kasacja strony nie może być wniesiona z powodu rażącej niewspółmierności kary. Wskazane wyżej podstawy kasacji mają charakter autonomiczny, stąd też nie mogą one być „uzupełniane” w drodze odpowiedniego stosowania art. 438 k.p.k. Wprawdzie nie można nie dostrzec tego, iż naruszenie prawa o jakim mowa w art. 523 k.p.k., koresponduje zwłaszcza z obrazą przepisów prawa materialnego i postępowania wskazaną w art. 438 pkt 1, 2 k.p.k., ale w art. 523 k.p.k. ustawa *expressis verbis* wymaga, aby było ono „rażące”, a nadto, aby mogło ono mieć

„istotny” wpływ na treść orzeczenia, czego nie wymaga się przy zwyczajnej kontroli odwoławczej.

Uważna lektura wywodów uzasadnienia kasacji, nieodparcie prowadzi do wniosku, że przedstawione w niej zarzuty naruszenia prawa zostały sformułowane instrumentalnie, celem stworzenia pozornych podstaw dla wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Rzeczywista zaś intencja Autora kasacji, sprowadza się do próby przekonania Sądu Najwyższego o tym, że w tej sprawie Sąd pierwszej instancji nie dokonał pełnej, poprawnej oceny dowodów i wyprowadził z tej oceny nieprawidłowe wnioski, a następnie w oparciu o nie dokonał błędnych ustaleń faktycznych.

Trafnie odnosząc się do zarzutów z kasacji podnosi Prokurator Rejonowy w W. w pisemnej odpowiedzi na kasację, iż cyt. „Sąd Apelacyjny w (...) dokonał właściwej kontroli odwoławczej, opierając się przy tym na ustaleniach faktycznych, które bezzasadnie kwestionuje pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Autor kasacji poprzez przytoczenie szeregu poglądów doktryny, w szczególności w zakresie rozumienia pojęcia „szkody majątkowej” na gruncie przepisu art. 296 § 1 k.k. próbuje usilnie przeforsować własną wersję przebiegu zdarzenia, co jak już zostało wskazane, jest niezgodne z istotą kasacji jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Z uzasadnienia przedmiotowego środka zaskarżenia jednoznacznie wynika, iż skarżący nie zgadza się przede wszystkim z ustaleniami poczynionymi przez Sądy obu instancji w zakresie stanu faktycznego sprawy. Autor kasacji podniósł bowiem, iż fundamentalne zastrzeżenie, jakie należy skierować pod adresem Sądu odwoławczego, dotyczy całkowitego braku odniesienia się do zarzutu wadliwej wykładni znamienia szkody majątkowej na gruncie przepisu art. 296 § 1 k.k. Jednakże, jak wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny w (...) szczegółowo odniósł się do każdego zarzutu apelacyjnego, w tym wyczerpująco wskazał, jak należy rozumieć pojęcie „szkody majątkowej” na gruncie art. 296 § 1 k.k.. powołując się przy tym m.in. na orzecznictwo Sądu Najwyższego. Sąd odwoławczy ostatecznie ocenił jednak, iż Sąd Okręgowy w W. dokonał trafnej oceny materiału dowodowego i prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy.

Podnieść należy, iż odmienna od stanowiska Autora kasacji ocena dowodów przeprowadzona przez, sąd odwoławczy, poparta argumentacją przedstawicieli doktryny, propagujących przeciwne poglądy niż te wskazane przez skarżącego, nie świadczy o obrazie przepisów postępowania, ani przepisów prawa materialnego i to przy tym w stopniu rażącym.”

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.

as